

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Horákové a soudkyň JUDr. Markéty Čermínové a JUDr. Dany Slavíkové v právní věci žalobce: **Městská část Praha – Lipence**, Praha 5, se sídlem K Obci 47, zastoupená JUDr. Alešem Zemanem, advokátem, se sídlem Svobodova 7, Praha 2, proti žalovanému: **EKOSPOL, a.s.**, IČ 63999854, se sídlem Dukelských hrdinů 747/19, Praha 7, **o zaplacení částky 924.000,- Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. května 2007, č.j. 10 C 288/2003-95,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé mění tak, že žaloba ohledně zaplacení částky 105.000,- Kč spolu s 2 % úrokem z prodlení z této částky za dobu od 15.10.2003 do zaplacení a zaplacení 2 % úroku z prodlení z částky 819.000,- Kč za dobu od 4.1.2010 do 24.11.2010 zamítá, jinak se v tomto výroku potvrzuje.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na náhradu nákladů znalečného 8.313,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, na účet Městského soudu v Praze.
- III. Žalobci se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

Odůvodnění

Žalobce se domáhal původně zaplacení částky 924.000,- Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že žalovaný jí na základě smlouvy o dílo na biologickou čistírnu odpadních vod dodal pouze částečné plnění o poloviční kapacitě, takže sám musel čistírnu nechat později dovybavit technologickým zařízením od jiné firmy za cenu, která představuje žalovanou částku.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť nárok pokládal za promlčený. Kromě toho namítal, že dluh nevznikl, neboť mezi účastníky došlo k dohodě o částečném plnění s ohledem na to, že měl proti žalobci nárok na penále vyplývající z jeho platební nezádně. Žalobce proplácel vystavené faktury s prodlením a nebyl schopen hradit vzniklé úroky z prodlení. Proto obě smluvní strany respektovaly vybavení čistírky odpadních vod zařízením o poloviční kapacitě bez změny ceny díla.

Rozsudkem ze dne 3. května 2007, č.j. 10 C 288/2003-95 soud I. stupně žalobě vyhověl tak, že uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 924 000,- Kč s 2% úrokem z prodlení s odůvodněním, že žalobce má ve smyslu § 380 obchodního zákoníku právo na náhradu škody ve výši požadované žalobou, spočívající v nákladech jím vynaložených na dokončení díla jiným subjektem. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 28. 11. 2007 č.j. 11 Co 342/2007-113 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, neboť na základě skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně učinil závěr, že se v dané věci jednalo o vadné plnění a žalobce mohl za použití § 564 obchodního zákoníku uplatnit některý z nároků z titulu odpovědnosti za vady podle § 436 obchodního zákoníku. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, které Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 27. 10. 2008 č. j. 32 Cdo 2679/2008-125 zamítl. Došel k závěru, že řízení netrpělo vadami uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. a neshledal ani pochybení v právním závěru odvolacího soudu, že v daném případě nejsou splněny předpoklady odpovědnosti za škodu. Pokud žalobce tvrdí, že mu vznikla škoda tím, že dokončení díla zaplatil dvakrát, a to žalovanému a poté dalšímu subjektu, který dílo dokončil, neshledal jeho námitku důvodnou, neboť odvolací soud správně dovodil, že tento

nárok nelze vůči zhotoviteli díla požadovat z titulu práva z odpovědnosti za škodu, ale z titulu odpovědnosti za vady. Závěr odvolacího soudu je tedy v souladu s § 440 odst. 2 obch. zák., podle něhož uspokojení, kterého lze dosáhnout uplatněním některého z nároků z vad zboží podle § 436 a § 437 obchodního zákoníku, nelze dosáhnout uplatněním nároku z jiného právního důvodu, i v souladu s dosavadní judikaturou.

Ústavní soud nálezem ze dne 12. května 2009 sp.zn. I. ÚS 343/09 zrušil rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.10.2008, č.j. 32 Cdo 2679/2008-125 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2007 č.j. 11 Co 342/2007-113. Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 11. listopadu 2009 č.j. 11 Co 342/2007-139 potvrdil výrokem I. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 3. května 2007, č.j. 10 C 288/2003-95 ve výroku o věci samé, kterým bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci částku 924.000,- Kč s příslušenstvím, a výroky II. a III. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolání a na základě tohoto dovolání Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 20. září 2010 č.j. 23 Cdo 2510/2010-170 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. listopadu 2009 č.j. 11 Co 342/2007-139 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V rámci dovolacího řízení dovolatel namítal, že provedení důkazu dopisem žalobce ze dne 29.6.2001 bylo učiněno odvolacím soudem v rozporu se zákonem, když odvolací soud z vlastní iniciativy ve prospěch žalobce provedl důkaz ke skutečnosti – odstoupení od smlouvy - kterou žalobce nikdy netvrdil, ba dokonce ohledně které výslovně v doplnění žaloby prohlásil, že i když jednání žalovaného odůvodňovalo odstoupení od smlouvy, on tak neučinil. Dovolací soud dospěl k závěru, že námitka dovolatele o porušení zásady neúplné apelace odvolacím soudem, spočívající v provedení nového důkazu dopisem žalobce ze dne 29.6.2001 až v odvolacím řízení, není opodstatněná. Dovolací soud poukázal na to, že důkaz byl proveden již soudem I. stupně a odvolací soud pouze tento důkaz zopakoval a na základě stejných skutkových zjištění dospěl při hodnocení uvedeného důkazu pouze k jinému skutkovému závěru a jinému právnímu názoru než soud I. stupně. Odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně dospěl k závěru, že uvedeným dopisem žalobce odstoupil od smlouvy a vznikl mu nárok na bezdůvodné obohacení, čímž přijal odlišný právní názor při posouzení uplatněného nároku oproti právnímu názoru, k němuž dospěl soud I. stupně, který dovodil, že žalobce má nárok na zaplacení uplatněné částky z titulu náhrady škody. Dovolateli však dovolací soud přisvědčil, že je oprávněná jeho námitka týkající se nedostatku poskytnutí potřebného poučení ve smyslu ust. § 118a o.s.ř. V této souvislosti provedl výklad ust. § 118a o.s.ř. v návaznosti na ust. § 213b a § 213 o.s.ř. Dovodil, že právní závěr odvolacího soudu byl překvapivý, jestliže odvolací soud účastníkům nezpřístupnil před rozhodnutím možnost jiného právního názoru a neposkytl jim poučení podle § 118a ve spojení s ust. § 213b odst. 1 o.s.ř. Uzavřel, že za této situace bylo řízení postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Rovněž pak při přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl dovolací soud k závěru, že odvolací soud nesprávně aplikoval ust. § 136 o.s.ř. při stanovení výše obohacení žalovaného po zániku smlouvy odstoupením od smlouvy. V této souvislosti provedl rozbor ust. § 136 o.s.ř. a vytkl odvolacímu soudu, že důvod nepoměrných obtíží ve smyslu § 136 o.s.ř. a nepřiměřenost nákladů v dané věci neodůvodnil a nesprávně dovodil, že výše bezdůvodného obohacení odpovídá hodnotě plnění, která odpovídá částce, kterou žalobce zaplatil třetímu subjektu za

dokončení části díla, kterou žalovaný nedokončil. Proto rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení ve smyslu § 243b odst. 3 o.s.ř.

Odvolací soud, vázán právním názorem soudu dovolacího, poskytl žalovanému potřebné poučení podle § 118a o.s.ř. v tom směru, že dopis ze dne 29.6.2001 považuje za platné odstoupení od smlouvy a že nárok uplatněný žalobcem lze posoudit jako nárok vyplývající z bezdůvodného obohacení žalovaného. Vzhledem k závaznému právnímu názoru dovolacího soudu o způsobu stanovení výše bezdůvodného obohacení pak odvolací soud, v souladu se zásadou procesní ekonomiky a ust. § 211 v návaznosti na ust. § 99 odst. 1 o.s.ř. vyzval účastníky k dohodě o výši plnění. Účastníci si za tím účelem vyžádali odročení jednání a lhůtu k mimosoudnímu vyřízení věci, avšak k uzavření smíru mezi nimi nedošlo. Odvolací soud proto řízení doplnil znaleckým posudkem z oboru stavebnictví – vodohospodářská výstavba. Úkolem znalce bylo stanovit cenu dostavby biologické čistírny odpadních vod tak, aby tato čistírna splňovala kapacitu 2500 EO podle schválené dokumentace.

Ze znaleckého posudku vzal odvolací soud za prokázáno, že při stanovení ceny dostavby biologické čistírny odpadních vod tak, aby tato čistírna splňovala kapacitu 2500 EO, znalec postupoval náhradním způsobem, a to odhadem materiálové náročnosti na základě výkresové dokumentace a následného ocenění potřebného materiálu a montážních prací. V rámci dovystrojení druhé linky biologického stupně bylo dodáno toto zařízení včetně montáže:

- nerezová separační vestavba o Ø 5,3 m 1 ks
- aerační systém pro nitrifikaci 1 komplet
- míchadlo denitrifikace včetně zvedacího zařízení 1 ks
- mamutové čerpadlo včetně rozvodů vody a vzduchu 1 komplet
- pochozí lávka nad reaktorem 1 ks.

Nad rámec původní projektové dokumentace bylo součástí dodávky i nové dmychadlo Kubíček 3D28B pro posílení výkonu dmychárny, která v době dostrojení druhé linky měla již malou kapacitní rezervu.

Pokud by bylo vystrojení druhé linky ČOV realizováno firmou INCOTEX až v r. 2001, cena za tato práce by se mohla pohybovat v rozmezí 740 000,- až 783 500,- Kč. Při zohlednění skutečnosti, že v této ceně není zahrnuto třetí dmychadlo, kterým byla posílena dmychárna a jehož cena se v té době pohybovala cca 100 000,- Kč, dospěl znalec k závěru, že skutečná cena, kterou zaplatila MČ Lipence za vystrojení druhé linky (880 000,- Kč), zhruba odpovídá smluvní ceně Incotexu v r. 1995.

K podanému znaleckému posudku se vyjádřil žalovaný tak, že cena ve výši 510.000,- Kč za dodávku a montáž druhé linky čistírny odpadních vod byla zcela přiměřená cenám v roce 1995. Bezdůvodné obohacení žalovaného tedy může spočívat maximálně v této částce, nikoli ve výši ceny, kterou žalobce zaplatil za dodávku a montáž v r. 2001. Navíc nové dmychadlo nebylo předmětem smlouvy o dílo.

Žalobce se k podanému znaleckému posudku vyjádřil tak, že smlouvou mezi účastníky byla byl objednáno vybudování kanalizace a čistírny odpadních vod „na klíč“, tedy včetně dmychadla, které je nezbytnou součástí čistírny odpadních vod.

Poukázal na to, že dmychadlo bylo i součástí první části technologie, kterou objednal žalovaný u subdodavatelské firmy. Stejně tak subdodavatelská firma sdělila žalovanému, že dodávka a montáž druhé linky bude účtována v ceně obsahující inflační přírážku. Tedy původní cena 510.000,- Kč byla bez inflační přírážky a bez DPH. Povinností žalovaného bylo dodat celou čistírnu odpadních vod s takovou technologií, aby odpovídala kapacitě 2500 EO. Dovožoval, že pokud bylo potřeba dosáhnout požadované kapacity čistírny, bylo třeba dodat nejen chybějící biologickou linku, ale i další potřebná zařízení, tedy i dmychadlo. Odkázal na závěr znaleckého posudku o přiměřenosti ceny zaplacené za dostrojení čistírny odpadních vod ve výši 880.000,- Kč, s DPH tedy žalobou požadované částky 924.000,- Kč. Poukázal na výši zaplacených částek žalovanému v celkové výši 9,000.000,- Kč s tím, že nyní žalovaný tvrdí, že polovina technologie měla cenu maximálně 510.000,- Kč.

Odvolací soud pak předvolal znalce ke stvrzení závěrů znaleckého posudku. Z jeho výsledku vzal za prokázáno, že dmychadlo Kubiček 3D28B, které bylo nad rámec původní projektové dokumentace součástí dodávky v rámci dostrojení druhé linky, nebylo nezbytnou součástí tohoto dostrojení. Podle projektové dokumentace byla plánována dvě dmychadla a ta již byla v činnosti ve stávající čistírně. Instalace třetího dmychadla bývá u čistíren této kapacity obvyklá, jedná se o záložní dmychadlo, které zabezpečuje funkčnost čističky v případě, že dojde k poruše jednoho z čerpadel, která jsou v provozu. I bez tohoto třetího dmychadla je však čistírna o kapacitě 2500 EO funkční a splňuje podmínky pro kolaudaci.

Poté odvolací soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, avšak nikoli v plné výši žalované částky.

Již ve svém rozsudku ze dne 11. listopadu 2009 č.j. 11 Co 342/2007-139 odvolací soud dovodil, že žalobce doplatil celou cenu díla až dne 23.11.2000 a teprve poté vznikla žalovanému povinnost dílo dokončit. K tomu jej žalobce vyzval dopisem ze dne 24.5.2001. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalovaný odmítl dílo dokončit, pokud mu nebude za dokončení díla znovu zaplaceno a nebude uzavřena nová smlouva. Na to reagoval žalobce dopisem ze dne 29.6.2001, který odvolací soud vyložil jako odstoupení od části závazku ve smyslu § 347 odst. 1 obch. zák., přičemž tento projev vůle hodnotil ve smyslu § 266 odst. 1 obch. zák. podle úmyslu jednajících osoby. Uzavřel, že odstoupení od smlouvy bylo platným právním úkonem, učiněným v souladu s § 346 odst. 2 obch. zák., podle něhož, prohlásí-li strana, jež je v prodlení, že svůj závazek nesplní, může druhá strana od smlouvy odstoupit bez poskytnutí dodatečné přiměřené lhůty k plnění nebo před jejím uplynutím. Odvolací soud s odkazem na § 351 odst. 1 a 2 obch. zák. uvedl, že odstoupením od smlouvy zanikají všechna práva a povinnosti stran ze smlouvy a že strana, které bylo před odstoupením od smlouvy poskytnuto plnění druhou stranou, toto plnění vrátí, u peněžního závazku spolu s úroky ve výši sjednané ve smlouvě pro tento případ, jinak stanovené podle § 502 obch. zák. Pokud žalobce zaplatil žalovanému cenu za celé dílo, které žalovaný nedokončil, obohatil se žalovaný o částku, která odpovídá hodnotě plnění, které žalovaný neposkytl, přestože za něj dostal zaplaceno. Odvolací soud neuznal za oprávněnou námitku promlčení, vznesenou žalovaným, neboť právo promlčeno nebylo, jelikož čtyřletá promlčecí doba ve smyslu § 397 obch. zák. začala běžet podle § 394 odst. 1 obch. zák. ode dne, kdy oprávněný od smlouvy odstoupil, to je v daném případě ode dne, kdy odstoupení od smlouvy ze dne 29.6.2001 došlo žalovanému, a pokud byla žaloba

podána dne 15.10.2003, stalo se tak před uplynutím čtyřleté promlčecí doby. Na všech těchto svých závěrech odvolací soud setrvává, když, jak již bylo shora konstatováno, tyto své právní závěry účastnickým stranám zpřístupnil.

Ohledně výše bezdůvodného obohacení se pak odvolací soud zcela ztotožňuje s argumenty, které vznesl žalobce. Není sporu o tom, že předmětem smlouvy bylo vybudování čistírny odpadních vod o kapacitě 2500 EO. Vystrojením pouze jedné linky biologického stupně znamenalo, že čistírna bude mít po dokončení kapacitu poloviční, tedy 1250 EO. I sám znalec v textu znaleckého posudku konstatoval, že čistírny odpadních vod patří mezi stavby, u nichž se předpokládá jejich dlouhodobá funkce, a z tohoto pohledu je zpravidla postupováno i při jejich realizaci, kdy se stavební objekty čistírny odpadních vod postaví v plném rozsahu již v první fázi realizace, zatímco jejich vystrojení technologickým zařízením se provádí postupně v závislosti na skutečném vývoji produkce odpadních vod. Tímto způsobem se rozloží potřebné investice do delšího časového období a současně se i uspoří provozní prostředky na nutnou údržbu v té době ještě nepotřebného technologického zařízení. To byl nepochybně i skutkový stav souzené věci, ovšem ve chvíli, kdy byl žalovaný vyzván k doplnění, resp. finalizaci dohodnutého (a již zaplaceného) díla, tuto svou smluvní povinnost začal podmiňovat uzavřením nové smlouvy a zaplacením nového díla, směřujícího k dokončení díla původně objednaného. Takové jednání, jednoznačně v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku, nemůže požívat jakékoli zákonné ochrany. Vývody žalovaného o tom, že bezdůvodné obohacení na jeho straně může být maximálně ve výši ceny nedodělané práce v cenových relacích roku 1995, odporuje dobrým mravům. Odvolací soud zdůrazňuje, že univerzálním smyslem právního řádu je vést právnické a fyzické osoby k odpovědnosti za svá jednání. Je to tedy žalovaný, kdo musí nést odpovědnost za své jednání, když nesplnil své smluvní povinnosti. Že žalobce po právu od smlouvy odstoupil a po právu zadal dokončení smluveného díla jinému subjektu, bylo detailně vysvětleno shora. Nebylo sporu o tom (a bylo prokázáno), že žalobce žalovaného marně ke splnění smluvních povinností vyzýval. Není sporu o tom, že za situace, kdy bylo zřejmé, že žalovaný své smluvní povinnosti nehodlá dobrovolně splnit, musel žalobce najít jiného smluvního partnera, který de facto provedl plnění, jež měl provést bez dalšího žalovaný. Je zřejmé, že všechny tyto události se děly v konkrétních (a nikoli nepřiměřených) časových termínech a že tedy cena, kterou byl žalobce nucen vynaložit v důsledku toho, že byl pro jednání žalovaného nucen odstoupit od smlouvy, byla v důsledku narůstající inflace vyšší než cena, za kterou by bylo možno dílo dokončit (což bylo povinností žalovaného) v řádném termínu. Tato skutečnost rozhodně nemůže jít k tíži žalobce. Žalovaný měl povinnost dílo dokončit dle původní smlouvy, za což mu bylo již dříve zaplaceno. Byl to žalovaný, kdo smlouvu porušil a dílo nedokončil a na úkor žalobce se bezdůvodně obohatil, když neprovedl dílo, za které mu bylo dříve zaplaceno. Že cena zaplacená za finalizaci tohoto díla novému smluvnímu partnerovi v době nutně (a v důsledku neplnění povinností žalovaným) pozdější, tedy navýšená o inflační doložku, byla přiměřená a odpovídá smluvní ceně Incotexu v r. 1995, bylo prokázáno znaleckým posudkem. Odvolací soud tedy uzavírá, že žalovaný se obohatil ve výši ceny, kterou žalobce zaplatil novému subjektu za dokončení díla, když bylo znaleckým posudkem prokázáno, že tato cena byla přiměřená.

Žaloba však není důvodná v plné výši. Znaleckým posudkem bylo prokázáno, že projektová dokumentace, podle které došlo k výstavbě čističky, zahrnovala dvě

dmychadla. Třetí bylo objednáno až v rámci objednávky dostrojení druhé linky čističky, tedy nad rámec původní projektové dokumentace. Z tohoto skutkového závěru zřetelně vyplývá, že tato dodávka nebyla součástí smlouvy. Ze znaleckého posudku vzal soud za prokázáno, že cena dmychadla byla cca 100.000,- Kč. V této výši je tudíž žaloba nedůvodná. Výše bezdůvodného obohacení žalovaného tedy spočívá v ceně vystrojení druhé linky čistírny odpadních vod ve výši 780.000,- Kč + 5 % DPH, tedy celkem 819.000,- Kč.

Ohledně příslušenství žalované částky pak nutno vyjít z ust. § 369 obch. zák. Není-li výše úroků z prodlení sjednána, vzniká věřiteli při prodlení dlužníka se splněním závazkového vztahu právo na úroky v zákonné výši. Tedy tyto zákonné úroky jsou vždy podpurným řešením, platná smlouva ohledně úroků z prodlení má vždy přednost. V roce 2000 byly úroky z prodlení i v oblasti obchodních závazkových vztahů sjednoceny se stejnými úroky pro závazky ryze občanskoprávní. Jejich výše se řídí nař. vl. č. 142/1994 Sb. Podle něj se stanovily původně dvojnásobkem diskontní sazby České národní banky platné v den, kdy se dlužník do prodlení dostal. Uvedená úprava byla změněna nař. vl. č. 163/2005 Sb., a to s účinností k 28. 4. 2005. Přitom úroky z prodlení, do něhož se dlužník dostal před účinností nařízení posledně uvedeného, se řídí podle čl. II. tohoto nařízení původním zněním nař. vl. 142/1994 Sb. Soud I. stupně tedy stanovil výši úroků z prodlení správně. Důvodná je však námitka žalovaného o tom, že po nabytí právní moci rozsudku zdejšího soudu č.j. 11 Co 342/2007-139 dlužnou částku včetně příslušenství žalobci poukázal a žalobce mu ji vrátil poté, co byl citovaný rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. září 2010 č.j. 23 Cdo 2510/2010-170. Žalobci tedy nepřislouží příslušenství přiznané částky za dobu od 4.1.2010 do 24.11.2010, kdy měl částku k dispozici.

V rámci odvolacího řízení pak vznikly státu náklady v souvislosti se znalečným ve výši 65.520,- Kč. Podle § 224 odst. 1 v návaznosti na ust. § 148 o.s.ř. stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Podle výsledku sporu, kdy žalobce byl úspěšný v 89 % žalobou uplatněného nároku a žalovaný byl úspěšný v rozsahu 11 % žalobou uplatněného nároku, svědčí každému z účastníků povinnost platit náklady znalečného v rozsahu svého neúspěchu, tedy žalobci povinnost hradit náklady znalečného v rozsahu 11 %, tedy v částce 7.207,- Kč, a žalovanému v rozsahu 89 %, tedy v částce 58.313,- Kč. Žalovaný uhradil zálohu na vypracování znaleckého posudku ve výši 50.000,- Kč, zbývá mu tedy doplatit 7.850,- Kč. Žalobce uhradil zálohu ve výši 50.000,- Kč, tedy vyšší, než jaká je jeho povinnost platit náklady státu. Přeplatek ve výši 42.793,- Kč mu bude vrácen. O povinnosti žalovaného bylo rozhodnuto ve smyslu shora citovaného ust. § 224 odst. 1 v návaznosti na ust. § 148 odst. 1 o.s.ř.

Toto odůvodnění je zároveň opravným usnesením (§§164 o.s.ř.) ohledně nesprávně uvedené výše částky ve výroku II. vyhlášeného rozsudku.

Při rozhodování o nákladech řízení pak podle úspěchu účastníků ve sporu by odečtením neúspěchu od úspěchu měl žalobce zásadně právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 78 %. Odvolací soud však setrvává na svém názoru vyjádřeném již v rozsudku ze dne 11. listopadu 2009 č.j. 11 Co 342/2007-139, že žalobci, který měl v řízení z převážné části úspěch, nelze náhradu nákladů řízení, na kterou by jinak

měl podle výsledku řízení právo, přiznat. Nadále vychází z okolností případu, kdy k situaci, že žalovaný svou povinnost nesplnil, došlo proto, že žalobce byl v prodlení s proplácením faktur, tedy s placením dohodnuté ceny v dohodnutých termínech. Žalovaný přesto ve stavbě pokračoval až do roku 1998, kdy předal částečné plnění. Žalobce sám přispěl ke vzniku sporu jednak svou platební nekázní a jednak tím, že písemnou smlouvu doplňoval pouze ústními ujednáními, které nemají právní relevanci. Rovněž tak nelze odhlédnout od toho, že smlouva o dílo neobsahuje v textu ani v příloze dokumentaci stavby, položkový rozpočet či soupis prací nebo jiné upřesnění rozsahu díla, takže ani znalec nemohl vycházet z detailních specifikací zařízení, výkazů výměr a z rozpočtů, zpravidla uvedených v realizační dokumentaci, neboť žádné takové materiály nebyla ani jedna ze stran sporu schopna doložit. Na tomto nežádoucím stavu, který byl rovněž jednou z příčin sporu, nese žalobce rovněž podíl. Ve všem shora zmíněném spatřuje odvolací soud důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu shora citovaného § 150 o.s.ř., pro které nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud změnil částečně rozsudek soudu I. stupně ve výroku o věci samé za použití ust. § 220 odst. 1 písm. b/ o.s.ř., když ve zbývající části jej jako věcně správný potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř., rozhodl o nákladech znalečného a nákladech mezi účastníky řízení, jak ve výroku uvedeno.

Proti tomuto rozsudku v části výroku, jímž byl rozsudek soudu I. stupně změněn, lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 7, v části výroku, jímž byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen, není **dovolání** přípustné, ledaže dovolací soud na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 7 dojde k závěru, že se jedná o věc po právní stránce zásadního významu.

V Praze dne 9. ledna 2012

JUDr. Helena Horáková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Renata Ševčíková